

BİZİM MAHALLE İMPARATORLUĞUN KÜÇÜK BİR MODELİYDİ*

Konya'nın ünlü Hayriye Ebe'si, 1938 yılının karlı, buzlu 1 Şubat günü, saat 02-03 sularında büyük telaş, vıyıklama sesleri arasında beni doğurtuktan sonra:

-Durun! Yalnız değil bu kız, demiş. Bir kardeşi daha var...

Halamın deyimiyle, minnacık, kahve fincanı tabağı kadar suratı olan, bir saçsız, kabak bebekmişim ben. Halamın gözü pek tutmamış anlaşılan:

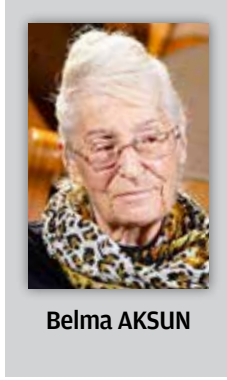
-Ebe hanım, bu kız büyüyüp ortaya çıkar mı, demiş inanmayış dolu bir endişeyle.

-Büyür, büyür de mektebe bile gider...

Benden sonra doğan kardeşim ise fırça gibi gür, kapkara saçlı, gürbüz bir oğlan çocuğuymuş. Ne yazık ki ölü doğmuş. Doktor amcam:

-Ebeniz çok mahirmiş, doğrusu, demiş. Enikonu tehlikeli bir doğumuş...

Kalabalık bir aileydik. Haminem (babaannem), halam, annem, babam, ağabeyim, babam doğmadan önce küçük bir kızken aileye katılan Ayşe ablam ve oğlu Recep ağabeyle yedi kişiydik. Kalabalık ama son derece uyumlu, gül gibi geçinen

Belma AKSUN

bir aileydi bizimki. Bunda, babam tarafının olgunluğu, görmüş geçirmişliği kadar, genç yaşına rağmen annemin çok akıllı ve basiretli olmasının da dahli büyüktü sanırım. Düşünün, kayınvalide, görümce ve onlardan çok kaynanalık taslayan Ayşe ablamla birlikte yaşıyorduk ve çıktımız çıkmıyordu.

Babamın bütün ailesi, kardeşleri, yeğenleri, yengeleri vb. annemi en az babam kadar, hatta belki de biraz daha fazla sever, sayar, toz kondurmazlardı. Dahası, halamla annem, bugünkü kadınları komaya sokacak bir şey yaparlar, aynı kumaştan, aynı biçimde elbiseleri, bulüzleri vb. aynı anda giyerlerdi. Farklı boyda boшта, ikiz kardeş gi-biydiler.

Bir gün sokakta böyle çifte kumrular misali giderlerken bir bey durdurmuş ve:

-Afedersiniz, demiş, sizi hep görüyorum. Kardeş misiniz, yoksa elti mi?

Halam cevabı yapıştırmış:

-Gelin görümceyiz, beyefendi!

Adam, hayretten ağzı açık:

-Olamaz! Müddet-i hayatımda böyle şey görmedim!

* Geçtiğimiz hafta yayımladığımız "Vefatının 10. Yılında Ziya Nur Aksun" Özel Sayısı'na ek olarak, Ziya Nur Beyin de çocukluk yıllarını ve çevresini konu alan kızkardeşi Belma Aksun Hanımefendi nin yazısını takdirlerinize arz ediyoruz.

Önde soldan sağa; Belma Aksun, Fahriye Aksun, Ziya Nur Aksun. Ayaktakiler; Leman Aksun, Saim Aksun.

Halam, adamın şaşkınlığını büyük zevkle anlatırdı.

Oturduğumuz ev, annemin eviydi. Aslen Erzincanlı, hali vakti yerinde, evleri barkları, hatta köyle-ri olan annemler, I. Dünya Savaşı sırasında düşman (Ruslar) yaklaşınca, her şeylerini bırakmış, yanlarına alabildikleri yükte hafif, pahada ağır birkaç parça eşyayla yollara düşmüşler.

-Hicret etmek çok kötü bir şey, derdi annem. Ramazan'dı. Düşman geliyor, deyince ocaktaki reçel tenceresinin altını söndürüp yollara düştük. Dedem askeri kaymakam olduğu için bize araba verdiler. Günlerce, 500-600 kişilik kabileler halinde yol aldık.

Annesi, yolda Sivas'ta ölmüş. On yaşındaki annem, dayısıyla birlikte Konya'ya gelmişler. Mallarını mülklerini memlekette bırakıp gel-

dikleri için, hükümet onlara Emlâk-i Metrûke'den bir ev vermiş. Konya'nın, o zamanki adıyla Küllükbaşı (aslı Güllükbaşıymış, Çelebiler'in gül bahçesiymiş) mahallesinde, köşe başında, altı taş, üstü kerpiç, üç odalı, sofalı, aydınlık, iki katlı bir evdi. Biraz ilerde Şemsi Tebrizi hazretlerinin türbesi (o tarihte kapalıydı) ve mezarlık vardı. Mezarlığı sonradan park yaptılar.

Dayısı, hem hafız, hem kurra olan, kalemi kuvvetli, cerbezeli, iyi yetişmiş bir zatmış. Arzuhalçılık yapıyormuş. Hükümetin yanında yazıhanesi varmış.

-Bir arzuhali 75, telgrafı 150 liraya yazardı, diyordu annem.

O günlerde aslen Erzincanlı olan Saffet Arıkan {Kurtuluş Savaşında Garp Cephesi Kurmay Bşk., daha sonra M.E.B. Bakanı (1935-38), Savunma Bakanı (1940-41)} Atatürk ile birlikte Konya'ya gelmiş, dayıya sokakta rastlamış:

-Aman Nuri, seni gökte ararken yerde buldum. Ankara'ya gel; senin gibi aklı başında insanlara ihtiyacımız var, demiş.

Dayı gitmemiş, vaktiyle onun hayatını kurtarmışmış.

Dayısı, Singer Kumpanyası'ndan nakış hocası Nefise hanımdan ders aldırılmış anneme. Dayısı ölünce, evini nakış atölyesi haline getiren annem, nakış işleyerek ve Konyalı genç kızlara nakış öğreterek hayatını idame ettirmiş. Harika nakış işlerdi. İşlediği yatak takımları hâlâ duruyor.

-Dayım ölünce, konu komşu kol kanat gerdi bana, der Konyalılar'ı çok severdi annem. Dürüst, namuslu insanlara toz kondurmazlar, lâf söylemez, söyletmezler de.

Babamla evlenmeleri söz konusu olunca, sanırım gelinin evine gitmeyi kendine yediremeyen güngörmüş haminnem:

-Ben gelinin evine gitmem, demiş.

Annem:

-Pekâlâ, ben sizin evinize gelin gelirim, demiş.

Böylece babamların oturdukları Fahrettin Paşa parkının yanındaki kira evine gelin gitmiş. Ağabeyim orada doğmuş. Daha sonra annemin evine taşınmışlar. Biz, evin annemin olduğunu bilmezdik. Zira bizim evde “benim evim”, “benim param” diye ayrı gayrı yoktu. Sadece, oturduğumuz evin bizim olduğunu bilirdik.

Mahallemiz çok emindi. Herkes birbirine sahip çıkardı. Bizim sokak kapısını omuzlayan içeri girerdi, ne kilit vardı, ne kürek. Kapının bir anahtarı olduğunu bile hatırlamıyorum ben. Sadece geceleri yatarken kol demirini koyardık.

Bizim Mahalle İmparatorluğun Küçük Bir Modeliydi

Aslında bizim mahalle imparatorluğun küçük bir modeliydi. Duvar dibi komşumuz Ermeni madam teyzelerdi. Madam teyze, dört çocuğuyla dul kalmıştı. Annesi ve kızlarıyla birlikte, Konya'nın ileri gelenlerine gömlek, pijama, damatlık vb. dikerlerdi. Büyük oğulları, atlı araba ustası, 6-7 yaşında öksüz kalan küçüğü ise Diş Hekimliği Fakültesi'nde öğrenciydi. Kirayla oturdukları ev aslında kendilerininmiş; galiba tehcir sırasında hükümet almış. Hiç söz etmezlerdi ama ağırlarına gidiyordu herhalde. Madam teyze ocaktı; ağrısı, sızısı olanlar köyden, kentten “çentilmeye” gelirlerdi; başını örter, mır mır dua okur, makasla ağrıyan yerlerine dokunarak çenterdi.

Onların duvar dibi komşusu Kazan Tatarları'ndan ikizli teyzeler vardı. Adı Emine'ydi ama ikiz çocukları olduğu için adı İkizli kalmıştı. Büyükçe bir bahçe içindeki evde, Ermeni Parsık Ustayla, şişman madamı kiracı olarak otururdu. Pastır-

Leman Aksun

ma, sucuk işinde ustaydı Parsık usta. Hayvanın pastırma yapmaya en uygun yerlerini, en iyi onun bildiği söylenirdi. Sonra Silleli Ayşe hanımlar, ilerde mescidin karşısında çıkmaz sokağın başında, iplik tüccarı olan Botsalı'nın ikinci eşi Atiye hanımla kızı otururdu. Madam teyze ona, Atiye hanım demez “Çerkez” derdi. Çıkmaz sokakta Botsalı'nın oğulları Hasan ve Hüseyin efendiler otururdu. İki kardeş birlikte Hacca gitmiş ve orada vefat etmişlerdi.

Mescidden köşeyi dönünce Boşnak diye çağırduğumuz, Boşnak kökenli dul anne ile biri DDY'ında çalışan yetişkin, üç oğlu olan bir aile, onların karşısında “moorum” diye İstanbul aksanıyla konuşan Pendikli bir dul hanımla kızları, onların da karşısında kalabalık bir aile olan halıcı Sabri Efendiler (şair Feyzi Halıcı'nın babası, Emrehan Halıcı'nın dedesi) otururdu.

Evimizin önü meydandı. Orada oynardık biz. Bir ev ötemizde, konak yavrusu, üç katlı büyük bir ev vardı. Orada Macar bir mühendisle

eşi otururdu. Surbay adında ben yaşlarında bir oğulları vardı. Küçükken saçlarımı, halamın tabiriyle “gümrah” çıksın diye oğlan traşı yaptırılırdı, babamla berbere giderdim ben. Bir gün Macar mühendis karısına, benim için:

-Bu çocuğun adı ne, demiş. Geçen gün sordum, Yavuz, dedi, bugün sordum, Belma?

Tulum giydiğim gün Yavuz, diyormuşum meğerse, entari giyince de Belma!

Birkaç yıl sonra o eve, galiba doğudan sürgün edilen kalabalık bir kürt aile yerleşmişti. Enine, boyuna, pala bıyıklı bir zat olarak hatırladığım babalarımın üç karısı, bir sürü de kızları vardı. Son eşi, yetişkin kızları yaşındaydı. O kızların hepsine “yeni harfler kursundan” sertifikası olan halam Lâtin harfleriyle okuyup yazma öğretmişti. Babaları halama çok saygı gösterir H harfini genizden söyleyerek “Hoca Hanım” derdi.

Evin önündeki meydanın köşesinde bir fırın vardı ve önünden bir cadde geçerdi. Eli kelepçeli mahkûmları, jandarma eşliğinde o caddeden Hükümet binasındaki mahkemeye götürür, getirirlerdi.

Yolun öbür yanında, koskocaman, çukurca boş bir arsa vardı. Yağmur yağdığında su dolar, göl gibi olur, kurbağalar vıraklardı. Kışın da buz tutar, çocuklar için harika bir buz pisti olur, oğlan çocukları kabalı ayakkabılarıyla kayar dururlardı.

Yaz sıcaklarında da oraya bir cambaz kumpanyası gelir, direkler dikilip teller gerilir, cambazlar ip üzerinde yürürler, çeşitli gösteriler yaparlardı. İnsanlar akın akın seyre gelirdi. Biz pencereden seyrederdik. Adana’da oturan, yazları birkaç aylığına Konya’ya gelen büyük halam, pencerede otururken cazgır para toplamak için çanağını uzatmış. Halam:

-Ben burada misafirim, deyince,
-Misafirsin ama ne kâfirsin! Her gün buradasın hanım, demiş.

Meydanın sağ tarafında, benim ve ağabeyimin ve bütün mahalle çocuklarının okuduğu Kız Tatbikat İlkokulu vardı. Eski bir ev olan okulun küçük bir avlusu ve bahçe olarak da önündeki o boş arsa vardı işte. Arsanın üst başından da, köşesinde çeşme olan bir cadde geçerdi ve içinde Şemsi Tebrizi Hazretleri’nin türbesi olan bir mezarlık vardı. Daha sonra mezarlığı başka yere naklettiler ve orayı park yaptılar. Şimdi ziyarete açık olan türbe, o zaman kapalıydı. O caddenin üzerinde, haminenin dostu Sıdika Hanım teyze otururdu. Mesnevihan Sâlih Beyzâde Ali Çelebi’nin kızı ve Prof. Dr. Nâfiz Uzluğ’un annesi olan Sıdika Hanım teyze, çelebilerdendi. Eşi yüzbaşı Ahmed Hamdi Bey, Yemen’de şehit düşmüştü. Sıdika Hanım teyze, bahçe içinde, iki katlı bir evde, Almanca hocası olan diğer oğlu ve evlâtlığıyla otururdu. Sokak kapısından, iki yanında mor susam çiçekleri olan bir taş yoldan geçilerek eve girilirdi. Sarı renkli cam kapısını, iki, üç basmakla inilen misafir salonunu hatırlıyorum. Elleri her zaman lāvanta kokan Sıdika Hanım teyzenin, ağabeyimi sorarken neden “Ziya Bey” dediğine bir türlü akıl erdiremezdim. Hepi topu bir oğlan çocuğuydu işte, “bey”lik de neyineydi? Ben bile yeni konuşmaya başladığımda “İyaa” diye çağırıyordum onu.

Sanırım, eski terbiye, diyorlar buna. Kim bilir, belki benim için de “Belma hanım” diyordu Sıdika Hanım teyze... Benim hanımlığımdan değil ama onun Hanımefendiliğinden.

Şemsi Tebrizi Hazretlerinin karışındaki caddenin paralelindeki sokakta Zeynel Abidin Efendi’nin kızı ve torunlarının oturduğu bahçe içinde iki katlı bir ev vardı. Torunla-

rından Ayşe, benim ilkokulda sınıf arkadaşım. Gene o sokakta benimle aynı haftada doğan, Selçuk ile Sermet ikiz kardeşlerinin evleri vardı. Ben üçüncü sınıftayken onlar okula başladılar.

Daha ilerde Mahkeme Hamamı, onun karşısında İtfaiye, biraz ilerde Şerafettin Camii'nin karşısında Babalık Matbaası ve sıra sıra avukat yazihaneleriyle Hükümet Meydanı vardı.

Bildiğim bütün duaları halamdan öğrendim

Gece yatmadan önce okuduğum “Yattım sağıma, döndüm soluma...” da dâhil, bildiğim bütün duaları, üç yaşından itibaren bir sürü manzumeyi, namaz kılmayı, eski yazıyı bana öğreten halam, yedi yaşından beri namaz kılıp oruç tutan, müte-deyyin bir kadındı. İlk orucumu:

-Bugün arife; kurtlar, kuşlar oruç tutar, diyen halamın sözü üzerine dört yaşındayken tuttum.

O tarihte yazıya rastlıyordu Ramazan. Gün boyu koşup oynamaktan dilim damağıma yapışmıştı. Gidip gelip ağzımı çalkaladım durdum ama orucu da tuttum. Bizde arife günü mezarlığa gidilir. İkinci üzeri haminnemin ve kardeşimin mezarına gittik. Ama dönüşte ağabeyimin sırtında döndüm. Beş yaşından sonra da bütün Ramazan'ı tuttum. Ağabeyim de tutuyordu, ben kusur kalamazdım...

Erkenci Kuş

Daha okula gitme yaşım gelmeden önlüğümü, yakamı dikmişti annem. Kız Tatbikat İlkokulu komşumuzdu. Müdür, kapıda birinci sınıflar oynasın diye kum yıkıyormuş. Annem ve halamla geçiyorduk. Halam:

-Ulvi bey, Belma'yı da göndereyim mi, diye sordu.

-Gönderin...

İşte beş yaşında böyle başladım

Okul yaşına gelmeden önlüklerimiz ve yakalarımız hazırды bizim. 4 yaşında bile...

ben okula. Kayıtsız mayıtsız, öylesine gidiyordum işte. Sıralarda yer olmayınca, beni öğretmenin iskemlesine oturtuyorlardı, çok alınıyordum. Hem numaram filan da yoktu. Ama bütün sene, sanki ciddi öğreniciymişim gibi muntazam gittim geldim. Ezkaza gecikecek olsam, kıyameti koparıyordum. Annem:

-Sanki kayıtlı talebe de..., diyor-du alçak sesle.

Yıl sonunda herkes gibi bir de karne verdiler bana. Öğretmen Münevver Hanım “Gelecek yıl aslı talebem olarak görmek isterim.” diye yazmamış mı?

Ertesi yıl ciddi midde başladım. Yazım güzeldi, hoca:

-Keşke altı numara olsa da versem sana, diyordu. Benim asistanımsın sen.

Ne demeye geldiğini bilmiyordum doğrusu... Birkaç ay sonra bir de numaram oldu: 136. Sonunda herkes gibi bir numaram vardı işte!

Böylece on yaşında mezun oldum. Ama yaşım tutmadığı için or-

taokula kayıt yapmamışlar. Babam öğle yemeğine geldiğinde:

-Yaşını büyüteceğiz, avukata söyledim mahkemeye başvuracak, dedi.

Sonra galiba ay hesabından kurtarmışım, Kız Öğretmen Okulu, Orta kısmına kaydettiler. Her derse ayrı bir hoca geliyor, her gelen de:

-Sınıfın en küçüğü kim bakayım, diye soruyordu.

Hiç ses çıkarmıyordum. Bu kez:

-Herkes kalksın, yaşını söylesin, demeye başladılar.

Baktım ortalama yaş on üç, ben de on üç, diyordum. Matematikçi:

-Şimdi bütçe bakalım, sonra küçültürsün, dedi.

Bir kez gerçeği söylemeye kalktım, arkadaşım:

-Gel cebime gir, dedi.

O oldu, bir daha söylemedim. Daha sonra öğretmen okuluna gittim. Son sınıfta Güzel Sanatlar Akademisi, Resim bölümüne gitmeye karar verdik bir arkadaşımınla. Resam olan enişteden resim dersleri alıp Akademi'nin giriş sınavlarına girmek için İstanbul'a, halamın yanına gittim. Ressam olma hayalleriyle mutlu mesut yaşarken, bankacı olan bir başka eniştenin emri vakiyle kendimi İtalyan bankası Banko di Roma'nın Türkiye şubeleri müdürünün karşısında buldum.

Ressam Olayım Derken...

Aylardan Temmuz'du ve ben halamın yanında kalıyordum. Annemler Konya'daydı. Bankacı enişte, beni pat diye müdüre götürdü. İtiraz edemedim. At kuyruğu saçlı, kısa çoraplı, büyümek istemeyen bir kız çocuğu havasındaydım. Enişte benim yerime konuşup duruyordu. Musevi asıllı bir Türk olan umum müdür Sami Hayirel, inanmayan gözlerle bana baktı baktı:

-Yani şimdi siz istesenez öğretmenlik yapabilir misiniz, dedi.

-Eveet, demiştim.

Ne saçma bir soruydu bu!? Konya'nın yakın bir köyüne, Gaferiyat Köyü'ne tayinim bile çıkmıştı da ben gitmemiştim. Adam inanamamış:

-Hayret! Bu kadar genç..., demişti.

O tarihte bankada siyah önlük giyiliyordu. Bana da bir önlük verdiler. Onu giyip makyajsız yüzüm, topuksuz ayakkabılarımla merdivenleri koşarak pat pat inip çıkan halimle, öğrenciden pek de farkım yoktu doğrusu. Bankanın eskileri içlerinden "Ya sabır!" çekip başlarını iki yana sallıyor:

-Bankayı okula çevirdiler, diyorlardı.

Birkaç ay sonra da annemler Konya'daki evi kiraya verip İstanbul'a naklettiler. O 1956 yılı, rahmetli Menderes'in İstanbul'da büyük imar hareketleri yaptığı yıllardı. Kiralık ev bulmakta zorlanmıştık. Sonunda Beşiktaş'da, Hayrettin İskeleyi'nin karşısındaki bir apartmanın en üst katını kiraladık.

Bizim gibi yıllarca İstanbul özlemi çekenler için Boğaz'da, üstelik de kaptan köşkü gibi dört bir yanı açık bir yalı dairesinde oturmak mucize gibiydi. Boğaz'dan geçen vapurları seyreder, babamla isimlerini okuma yarışına girerdik. Karşımızda Üsküdar, arkamızda Sinan Paşa Camii, tramvay caddesi vardı. Boğaz'dan gelen vapuru görünce pıt pıt iner, iskeleye giderdim. 23 Nisan törenlerini pencereden seyretmiştik.

Saltanatımız kısa sürdü ama. Yıkım kararı alınmıştı ve biz, bir yıl bile oturamadan bir bayram arifesinde çıkmak zorunda kaldık evden. Yıldız'da kiraladığımız evde tadilat vardı ve biz bayramı akrabaların evinde geçirmek zorunda kaldık.

Evdeki Hesap Çarşıya Uymadı

Birkaç ay çalışır, okullar açılınca çıkarım, diye düşündüğüm banka-

da, yedi yıl çalıştım. Başta on sekiz yaşını doldurmadığım için vergi merği de kesmiyorlardı benden.

Bankada Müslüman Türk azdı; gayrı müslimler, İtalyan, Fransız, hatta Sırp bile vardı. Babil Kulesi gibi, çeşitli diller konuşuluyordu; Türkçe, İtalyanca, Fransızca, Rumca, Almanca vb. Bari ben de İtalyanca öğreneyim, dedim.

-Deli misin, dediler. İtalyanca buradan başka nerede işine yarar ki? İngilizce öğren, en iyisi.

Banka, manastır gibi disiplinli. İngiliz bir hoca bulduk, konuşmak için akşam erken çıkmam gerekti. İzin alırken sebebini sordu personel müdürü, söyledim. Anlaşılan alınmış İtalyanlar. İtalyanca kursuna Casa d'Italia'ya göndermeye başladılar. Haftada iki kez İtalyanca, bir kez de İngilizce dersine gider oldum.

Çabuk öğreneyim diye, İtalyanca dergiler alıyor, akşamları da iyi İtalyanca bilen, Üsküdar'da oturan

bir arkadaşımınla İtalyanca konuşup ilerletmek için, vapurla Üsküdar'a, oradan da Beşiktaş vapuruna binip eve geliyordum. Muhasebede çalışıyordum, birkaç yıl sonra Sekreteryaya servisine geçtim; İtalyanca'dan Türkçe'ye tercüme yapmaya başladım. Meğer benim çok iyi dil bildiğimi zannettiklerimin çoğu, dillerini, şöyle böyle konuşuyorlarmış; pek azı hem Türkçe'ye, hem yabancı dile hâkimmişler. Böylece iki dil birden öğrenme fırsatı buldum.

Daha sonra gazetecilik hayatım başladı. İki dil bilmem, bir avantajdı. Bu arada okulda öğrenir gibi olduğum Fransızca'yı da geliştirme fırsatı buldum. Gazeteye girdiğim üçüncü ayında Genel Yayın yönetmeni, 1 Mayıs 1969'da bana gazetenin ikinci sayfasında günlük "A'dan Z'ye Kadın ve Ev", Rauf Tamer'e de "Uzun Sözü'n Kısası" başlıklı politik fıkra köşesi açtı. Basında her gün düzenli olarak yayınlanan ilk kadın

Berlin Duvarı yıkılmadan (9.20.1989)iki hafta önce Frankfurt'ta, aylarca önceden yayınladığı "Çatırdayan İmparatorluk" adlı kitabıyla Sovyetler Birliğinin yıkılacağını haber veren Helen Carrere D'Encause ile konuşmuştum (23.10.1989).

Gazetecilik, köşe yazarlığı, her gün okur karşısına çıkmak harika bir şey.

köşesiydi yanılmıyorsam benimki. Kadın sayfaları zaman zaman yapıyordu ama böyle sürekli bir köşe yoktu. Kadın, yemek, çocuk bakımı vb. çok da ilgi duyduğum konular değildi doğrusu. İç, dış politika daha çok ilgilendiriyordu beni. Ama sandığının tersine giderek daha çok sevdim işi ve gazeteciliği. Bankacılık gibi monoton, durağan bir iş değildi. Kadın haklarından, (o yıllarda bütün dünyada feminizm, almış başını gidiyordu) sağlığa, beslenmeye, görgüye, güzelliğe, pratik bilgilere vb. varıncaya kadar hayli geniş bir alanı kapsıyordu.

Her gün okur karşısına çıkmak, okurlardan gelen mektuplar, telefonlar, gösterilen ilgi bambaşka bir şeydi. Olaylardan herkesten 24 saat önce haberdar olmak (o tarihte TV, internet vb. yoktu), farklı insanları tanımak, zamana karşı yarışmak, heyecan vericiydi. Her gün bir önce-

kinden farklıydı. Üç dilden, çok çeşitli kaynaklardan yararlanmak da ufku genişletiyordu.

Üstelik önde gelen yazar, politikacı, bilim, sanat adamlarıyla konuşmak, çeşitli etkinliklere katılma fırsatı oluyordu. Söz gelimi, 1989'da Frankfurt'taki Doğu-Batı Kongresi'ne gittiğimde Fransa'da yayınlanan ve Sovyetler Birliği dağılmadan önce, adeta olayı önceden haber veren, benim de tercüme ettiğim ve Tercüman'da tefrika edilen "Çatırdayan İmparatorluk"un yazarı Hellen Carrere D'Encause ile röportaj yapma fırsatı bulmuştum. O tarihte Cumhuriyet gazetesi benim tercümelediğim adeta "ti" ye almış, "Sovyetler dağılacakmış!!," diye yazmıştı. İşe bakın ki, ben röportajı yaptıktan on, on beş gün gibi kısa bir süre sonra Berlin Duvarı yıkıldı ve iki Almanya birleşti. Meğer sahiden çatırdıyormuş, tabii duyabilenlere...

Aynı şekilde Gorbacov'un ekonomi danışmanı Aganbegyan'la da konuşmuştuk.

Gazetecilik, yerli, yabancı ilginç insanlarla konuşma, birlikte çalışma imkânı veriyordu insana. Söz gelimi, Prof. Şükrü Baban, gazetede her gün dış politika yorumları yapardı. Gençliğinde, Osmanlı Mısır'ı terk ederken Kahire'deki sefaretimizde görevliymiş. İlle de Sefaret binasını boşaltın diye baskı yapan İngiliz Vali'ye gidip:

-Sefirimiz burada olmadığı için benim tecrübesizliğimden yararlanıyor, baskı yapıyorsunuz, diye İngiliz'in damarına basmış, binanın boşaltılmasını engellemiş.

Tesadüfe bakın, gene tarihi bir anda, bu kez 1917 Bolşevik ihtilali sırasında Moskova Sefaretinde kâtipmiş ve dönemin Dışişleri Bakanı olan Çiçerin'le Türk Sefareti arasındaki ilişkileri tedvirle görevlendirilmiş. Ve o döneme ait çok ilginçanırları vardı. Her gün öğleden sonra gazeteye uğrar, gelen mektupları alır,

Ressam olmadım ama resim yapma zevkini yaşamak için Akademiye gitmenin şart olmadığını anladım yıllar sonra. Nihayet!...

bizim odaya da uğrar, sohbetlerinden biz de nemalanırdık.

Sonra başka önemli, değerli kişiler de vardı; kendine özgü bir ansiklopedi olan İstanbul Ansiklopedisi'ni tek başına hazırlayan tarihçi Reşat Ekrem Koçu, sanat yazıları yazan Halit Fahri Ozansoy, Ahmet Kabaklı, Tarık Buğra, Ergun Göze, sanırım artık nesli tükenmiş olan, her gün birinci sayfada siyasi karikatürleri yayınlanan Semih Balcıoğlu vb.

Her Olanda Hayır Vardır...

Günlük köşelerimde, içerik olarak aslında haftalık, aylık bir kadın dergisinde verilen hemen de tüm bilgileri veriyordum: Beslenme, sağlık, çocuk bakımı, kadın hakları, güzellik, dikiş-nakış, örgü, yemek tarifleri, görgü, haftada bir de sohbet, küçük hikâyeler yayınlıyordum.

Aslında gazetecilik, yazarlık

Belma Aksun

ömür boyu yapabileceğiniz bir uğraşı, bir meslek. Yayınlanmış yazılarımdan bazılarını “DİYET, Sağlığınız Çatalınızın Ucunda”, “Yaşamayı Bilme Sanatı: GÖRGÜ” vb. kitap olarak da yayınladım.

Boşuna “olanda hayır vardır” dememişler, başta ressam olmadım diye hayıflanıyordum ama resim de yapıyorum; resim yapmanın zevkini tadıyorum ve resimle uğraşmak için ille de akademiye gitmek gerekmediğini biliyorum artık. Ayrıca dünya klasiklerinden tercüme yapıp, hikâyeler yazarak bir şeyler üretebilmenin hazzını, mutluluğunu yaşıyorum.

“Yaşlılığa Methiye” düzecek kadar iyimserim ve bana mutlu, özgür, pervasız çocukluğumu ikinci bir kez ve bilincine vararak yaşama şansı veren Allah’a hamd ediyorum...

- S O N -

Dr.
Mehmet
Ali UZ

YENİ BİLGİLER IŞIĞINDA TARİHÎ BUĞDAY PAZARI

Dr. MEHMET Ali Uz- Muhammet Doğan

Beş yıl kadar Konya Valiliğinde bulunan Avlonyalı Ferid Paşa Konya'da icraatlarıyla pek çok ilke imza atmıştır. Bu sebeple Ferid Paşa Konya'da iz bırakan valilerin başında gelir.

Avlonyalı Ferid Paşa, 1851 yılında Avlonya'da doğdu. Babası Avlonya Mutasarrıfı Mustafa Nuri Paşa'dır. Gençliğinde iyi bir tahsil gördü. Babasıyla birlikte gittiği yerlerde büyük tecrübe kazandı. Konya'ya tayin edildiği günden itibaren Konya imarına büyük önem vermiş, Çayırbağı Suyu'nu Konya'ya getirmiş, II. Abdülhamit Han döneminde başlayan maarif hareketlerine hız vermiş, Konya'da birçok okul

açtırmıştır. Sanayi Mektebi'ni inşa ettirmiş bugünkü İş Bankası karşısındaki sıraya maarife gelir getirmek üzere Maarif Evlerini yaptırmıştır. Ferid Paşa, daha sonra da sadrazamlığa getirilmiştir.

Maalesef Konya'da bilmediğimiz çok şey var. Mesela Meram'da Maarif Değirmeni adıyla bir değirmen vardı... Çok insan değirmenin adının neden Maarif Değirmeni olduğunu bilmez. Ferid Paşa bu değirmeni de Sanayi Mektebi'ne gelir getirmek için inşa ettirmiştir.

Gelelim tarihi Buğday Pazar'ına. Buğday Pazar'ı da onun zamanında yapılmıştır. Buğday Pazar'ının doğu ve batı kapısı üzerindeki kita-

bede: “Tâc-dâr-ı devrân el-Ğâzî Sultân Abdülhamîd Hân-ı Sâni efendimiz hazretlerinin devr-i saltanatlarında, Vâlî-i vilâyet devletlû Ferîd Paşa hazretlerinin semere-i himmet-i umrân-pedverâneleri olarak, Hayr-ı mâ-ârâ-yı husûl olan mü’essesât-ı nâfi’adan biri de müceddeden inşâ olunan işbu buğday bâzarıdır sene 1319 H sene 1317 R”(1901) ifadeleri yer almaktadır. Bu kayıt Buğday Pazar’ının Ferid Paşa tarafından yaptırıldığı intibahını vermektedir. Pazarın yapılışı ile ilgili fazla bilgi bulunmamaktadır. Fakat biz, Buğday Pazar’ı ile ilgili pek çok bilgiye Tapu Kadastro kayıtlarında rastladık. Buna göre, pazarın zemini Pir Esad Vakfına aittir. Nitekim hemen pazarın batısında bulunan ve genişliği 3000 metreye varan Misk-i Emir Sultan Mescidi, Türbesi, Zaviyesi ve çevresindeki kabristan da aynı vakfa aittir.

Pazar yeri 1308 R 1892 M yılında adı geçen vakıftan Maarif Vekâleti tarafından kiralanıyor. 1318 yılında da zamanın Konya Maarif

Müdürü Azmi Bey tarafından dükkân yerleri Konya Belediye’sine devrediliyor ve dükkânlar Konya Belediye’si tarafından yaptırılıyor. Bu dönemde Konya Belediye Başkanı Seyid Mehmet Rifat Efendidir.⁽¹⁾ Dükkânların inşası başladığı aynı yıl dükkânlar Emlak ve Eğtam Bankası’na ipotek edilerek kredi alınıyor. Demek ki Buğday Pazar’ı Konya Belediyesi tarafından zahire pazarı ihtiyacını karşılamak üzere belediye tarafından yaptırılıyor.

Buğday Pazar’ı 6180.5 metre kare genişliğindedir. 21 bab mağaza, bir katlı Buğday Pazar’ı, 1927 yılında yapılan kadastro tespitine göre 32 mağaza, dört dükkân, bir baraka ve fevkani dört oda, bir merdiven aralığı altında iki oda ve avluyu müstemildir. Mağazaların alt katı bodrumdur. Duvarları oldukça düzgün ve sağlam olarak taşın inşa edilmiştir.

Buğday Pazar’ı, sadece üretici ile

(1) Hasan Yaşar-M. Sabri Doğan, (Konya Belediye Başkanları), Konya Ansiklopedisi, Konya 2014, s.6/21

esnafı değil, tüketici ile de münasebet kurmasına vesile oluyordu. Konya'da kurulan pazarların en teşkilatlısı bu pazar yeri idi. İstasyondan şehir içine gelen atlı tramvayın bir hattı da Buğday Pazarı'na kadar ulaşıyordu. Konya'da günümüze kadar gelebilen ne bir pazar yeri ne de han kaldı. Bunlardan birer örnek muhafaza edilebilirdi.

Suriye seyahatimizde ilk durak yerimiz Halep idi. Otele yerleştikten bir süre sonra dışarı çıktık. Yakınının da bizim eski hanlara benzer

bir hanla karşılaştık. Han aynen bizim eski hanlarımıza benziyordu. Kendimi bizim eski Konya'da zannettim. Bugün Konya gerçekten modern bir şehirdir. Ama esas olan modernlikle tarihiliğin birlikte götürülebilmesi idi. Konya'da bu gerçekleştirilemedi. Konya'da son yıkılan ve tipik Konya hanlarından Taş Han oldu. Hanın evveliyatı da Taş Medresesiydi. Bu medrese Konya'da Osmanlı Dönemi'nin en teşkilatlı medreselerinden biriydi.

Yine kadastro kayıtlarına göre Buğday Pazarı'nın doğusunda çok bilinmeyen Kara Ali Medrese'si adında bir medrese ile pazarda Narinzade Çeşmesi adıyla bir de çeşme bulunuyordu. Medrese'nin tam yerini bilemiyoruz. Pazar bir ara süt ürünleri çarşısı olarak kullanıldı. Daha sonra pazar tamamen ortadan kaldırılarak belediye tarafından oto-park haline getirilmiştir. Tarihi pazardan sadece doğu ve batı kapıları korunmuştur. Pazar orijinalliği sebebi ile muhafaza edilebilirdi. Tarihi eserler zamanla böyle böyle yok oldu.

BİR FOTOĞRAFIN HATIRLATTIKLARI : 5

LOS ANGELES'TA DÖRT TÜRK ASİSTAN (PROFESÖR)

Prof. Dr.
Saim
SAKAOĞLU

Los Angeles... Sinema ve eğlence dünyasının önde gelen, Amerika Birleşik Devletleri'nin en ünlü şehirlerinden biri... Okunuşunu sorarsanız söyleyene göre değişiyor. Hatta Amerikalılar arasında bile söyleyiş birliği yoktur. Ama biz Türkler, ister kuralına uygun deyiniz, ister işin kolayına kaçıyoruz deyiniz, iki kelimeyi sanki bir kelime imişçesine söyleyiveririz: *Losanclıs*. Tabii *Los Angeles* diye yazıldığı gibi söyleyenlerin sayısı da az değil...

Geliniz, önce başlıkta sayıları verilen şu DOKTORALARINI ÜLKEMİZDE TAMAMLAMIŞ OLAN Türk asistanları kısaca tanıtmaya, sonra ayrıntıya gireriz: Dr. Saim SAKAOĞLU (Atatürk Üniversitesi), Dr. Enver KONUKÇU (Atatürk Ü), Dr. Mahmut TEZCAN (Ankara Ü), Dr. Hamza ZÜLFİKAR (Ankara Ü). O yıllarda (1974 ve 1975) ülkemizde kaç üniversitenin olduğunu hatırlamaya çalışınız.

O günün dört delikanlısı günümüzün dört emekli profesörüdür. Prof. KONUKÇU tarih alanının, Prof. TEZCAN sosyoloji alanının ve Prof. ZÜLFİKAR da Türk Dili alanının uzmanlarıdır. Benim de Türk Halk Edebiyatı alanında çalıştığımı ekleyiveririm.

Bu delikanlıların Los Angeles'ı fethe (!) çıkış sıraları ise şöyledir: Sakaoğlu, Zülfikar, Tezcan ve Konukçu. Buldukları üniversitesinin tam adı ise şöyledir: *University of California at Los Angeles*. Bu adın kısaltılmışını biz Türkiye'de yaşa-

yanlar yakın zamana kadar göğüslerimizde taşıyor dururduk: *UCLA*. Bunun okunuşu ise *yu si el ey...* Amerikalılar ve orada kalan yabancılar bu adı hemencecik *yusieley* diye söyleyiverirler. California eyaletinde aynı kuruma bağlı birkaç üniversite daha var. Önce eyaletin adı, sonra ise her birinin bulunduğu şehrin adı söylenir: *University of California at Berkeley, Davis, Irvine* vb. Böyle bir ad verme geleneği galiba bizde yoktur.

Bu gençlerin üniversitede buldukları, bize göre bölüm diyebileceğimiz departmanlar farklı farklı ve ayrı ayrı binalardadır. Benim devam ettiğim bölüm *Folklore and Mythology Department*'tır. Konukçu Tarih, Tezcan Sosyoloji ve Zülfikar ise Ortadoğu dillerinin incelendiği bölümde çalıştı.

Biz bu dört delikanlı sabahları değişik saatlerde üniversitenin yerleşkesine girer, ilgili bölümlerin yolunu tutardık. Ancak öğle vakti yaklaşınca yerleşkenin ortalarındaki geniş alanda toplanır, yemeğe giderdik. Bu bazen hafif bir atıştırmalık şeklinde de olabilirdi. Tekrar bölümlerimize gider, akşamları ise herkes kendisine uygun olan saatte ayrılırdı. Evet, günlerimiz böyle geçerdi.

Los Angeles'ın ilk fatihi bendim. Texas eyaletindeki Lubbock şehrinde kurulu bulunan *Texas Tech University*'nin bünyesinde yer alan, *Archive of Turkish Oral Narrative* (ATON / Türk Halk Anlatmaları Arşivi)'de üç ay kadar çalıştıktan

sonra (3 Şubat-3 Mayıs 1974) Batı'ya yönelmiştim. Her yönüyle farklı bir eyalet olan California'ya... Hikâye uzunsa da biz kısa keselim. Orada 1975'in 22 Mayısına kadar kalıverdim.

Derken bir gün kütüphanede, Ankara'dan tanıdığım bir yağız delikanlı ile karşılaşmayım mı? Hamza Zülfikar. Bir süre sonra ise ilk defa orada görüştüğümüz Mahmut Tezcan... Enver Konukçu'ya gelince... Öbür arkadaşlarımin hikâyesini bilmem ama onunkini ben yazdığım için iyi biliyorum.

Enzurum'dan aile dostumuzdur. Ayrıca benden bir dönem sonra asistan olarak fakülteye geldiği zaman bizim odamıza eklenen bir masada göreve başlamıştı. Mektuplaşıyoruz. Bir isteği var.

“Saimciğim, ben de Los Angeles'a gelmek istiyorum. Ama bana bir akseptans gerekli...’ Bu *akseptans* denilen belge, orada görevli bir profesörün onun gelmesine onay veren belge anlamına geliyor. Ney-

se, bir Türk hanımla evli olan ünlü bir tarihçi orada hocalık yapıyor: Prof. Dr. Stanford Shaw. Ben de zaman zaman derslerine gidiyorum. Bir vesileyle de tanışmışlığım da var. Niyetimi ve arkadaşşımin isteğini dile getirince dedi ki:

“Gerekle belgeleri hazırlayın, ben imzalarım.”

Yolu yordamı öğrenip işlemi tamamlayıp Konukçu'nun akseptansını postaya verdim. Böylece bizim dördüncü ayak da tamamlanmış olacak. Peki, kimdi bu profesör? Stanford Shaw (Minnesota/ABD 05 Mayıs 1930- İstanbul/16 Aralık 2006) 1958-1968 yılları arasında Harvard Üniversitesi'nde Türkiye Tarihi asistanı olarak çalıştıktan sonra oradan ayrılıp UCLA'ye geçmiştir. Burada 31 yıl (1968-1999) çalışmış, sonra Türkiye'ye yerleşmiştir. Eylül 1999'dan itibaren Bilkent Üniversitesi İktisadi ve Sosyal Bilimler Fakültesi'nin Tarih ve Siyaset Bilimi Bölümlerinde, vefatına kadar dersler vermiştir.

Amerika'daki çalışmalarını özelikle Ermenilerin soykırım iddialarını çürütme üzerinedir. Nitekim 1997 yılında, Brentwood'daki evi Ermeniler tarafından yakılmıştır. Burada verdiği derslerin sınavlarında sorduğu sorular arasında öyeleri vardı ki o yıllarda bizim ülkemizde bu tür soruların sorulması düşünülmeydi bile...

Evet, Enver'i Amerika'ya getirirken hocasını da tanıtmış olduk.

Los Angeles Batı'nın en büyük şehirlerinden biri, belki de en büyüğü idi. Orada, bu özelliğinden ve çevresi dâhil pek çok Türk'ün yaşamasından kaynaklanan bir konsolosluğumuz vardı. O bölgeye varışımızı onlara onaylatıyor, aldığımız belgeyi ülkemize gönderiyorduk. İşte bizim dört kafadarın yaşadıklarıyla ilgili birkaç paragraf.... Bu satırları, henüz yayımlanmamış olan, *Amerika Hatıraları* adlı çalışmamdan aldığımı da hatırlatmak isterim.

“Bir gün dört kafadar kafa kafa ya verdik. Dedik ki; “Şu bizim Los Angeles Konsolosumuzu bir ziyaret edelim.” Konsolosluk özel kaleminden bir randevu alıp yollara düştük. Hamza Zülfikar, Mahmut Tezcan, Enver Konukçu ve ben.

Konsolosluğumuz şehrin en modern semtinde idi. O bölgeye modernliğinden ötürü de *Century City* [yüzyılın şehri] adı verilmişti. Binanın yüksekliği bile göz kamaştırıyordu. Asansörlerin bir bölümü birden yirmiye kadar olan katlara kadar çıkıyor, öbürleri ise daha üst katlara füze gibi fırlayıp gidiyordu.

Konsolosumuzu ziyaretimizin sebebi ülkemizin tanıtılması ile ilgili idi. Malum, her 24 Nisan günü dünyanın belli merkezlerinde olduğu gibi Los Angeles'ta da belli gruplar gösteriler düzenler ve ülkemiz hakkında söylemediklerini bi-

rakmazlardı. Nitekim birkaç hafta önce de aynı şeyler yaşanmış ve biz Konukçu ile erkenden yola çıkarak bir saatlik mesafeden sonra Ermenilerin toplandığı alana ulaşmıştık. Yürüyüşü ve konuşmaları ayrı ayrı noktalardan takip ediyorduk. Ara sıra bir araya gelince Türkçe değil İngilizce konuşuyorduk. Çünkü her tarafta her yaştan Amerikan vatandaşı Ermeniler kaynıyordu. İşin tuhafı biz İngilizce konuşarak kimliğimizi gizlerken aralarında dolaştığımız Ermeniler Türkçe konuşuyorlardı. Üç saat kadar süren bu toplantıyı dikkatlice izledik. Sevgili Konukçu bir tarihçi olarak, ben ise bir halk bilimci olarak olayları değerlendirmiştik.

İşte bu duygularla öbür iki arkadaşımızı da yanımıza alarak Konsolosluğa gidiyorduk. İlk isteğimiz tarihî gerçekleri dile getiren belgelerin Amerikalılara ulaştırılması şeklinde oldu.

Son derece makul bir insan olan konsolosumuz bazı acı itiraflarda bulundu. Bunlardan bazılarını şöyle dile getirebilirim: Türkiye'den gönderilen propaganda malzemeleri (kitap, dergi, broşür, vb.) sayıca son derece az idi. Onları da genellikle Türk dostu olan Amerikalılara veriyorlardı. Böylece onların olaylara yaklaşımı pekiştiriliyordu ama yeni Türk dostlarının bulunması zorlaşıyordu. Bunlara karşılık Ermenilerin ülkede yaşayanlara dağıttıkları yayınların sayısı ise on binlerle ifade ediliyordu.”

Bir de üniversitenin kütüphanelerinden söz edeyim. O kadar çok kütüphanesi vardı ki. Önce üç büyük kütüphaneden, hatta sadece en büyüğünden söz edeyim. Benim, zamanımın bir bölümü bu kütüphanenin rafları arasında geçmiştir. Gelişimin haftasına bir kart çıkarttılar. Evime götürece-

ğim bütün kitapları bu kartımla alabiliyordum. Burada bir kolaylık daha var. Kitabı alırken kaç günlüğüne aldığımızı da belirtiyorsunuz. Bunu şunun için söylüyorum. Bir gün bana gerekli olan kitabın daha önce birisi tarafından ödünç olarak alındığını gördüm. İlgililere başvurunca bu kitabın iadesi için daha 20 gün varmış. Hemen o okuyucuyu arayıp kitabın üç günlüğüne başka bir okuyucuya verilebilmesi için geri getirilmesini istiyorlar. Beni telefonla arayıp kitabın geldiğini bildirdiler ve ben de o kitabı üç gün sonra götürüp teslim ediyorum.

Amerikalıların *ay es si* dedikleri bir kurumları var: *International Student Center*. Uluslararası Üniversite Merkezi. İlk günler orada gönüllülerin verdiği İngilizce derslerini takip etmişim. Orada tanıştığım Türklere biri de işletme yüksek lisansı yapan Süreyya Nakay idi. Kendisi Nothridge Üniversitesi'nde okuyordu. Bir gün bana gelip bazı kitapları bulamadığını, benim kartımla bizim üniversiteden alıp alamayacağımı sordu. Aldık tabii. Ama benim gittiğim kütüphaneden değil İşletme Kütüphanesi'nden. Başka bir Türk arkadaşımıza da Müzik Kütüphanesi'nden ödünç kitap aldığımı hatırlıyorum.

Unutmadan ekleyiveriyim. Bu kütüphaneye Türkiye'den ve başka ülkelerden gelen bizimle ilgili o kadar çok kitap ve süreli yayın vardı ki... İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nün eski mezunlarından Suzan Akkan Hanım bu yayınların kataloglanması için görevlendirilmişti,

Merkezi Kütüphane o kadar büyüktü ki... Pek çok ünlü doğubilimcilerin kitaplarını da satın alarak raf-

larını büyütüştür. Ne yazık ki bunlardan sadece Enno Litmann'ın adı aklımda kalmıştır. Bir de acı itiraf... Kütüphane sahibi ünlü Türklerin kitapları da oradaydı. Mesela Fahri Bilge... Acaba Ord. Prof. Dr. Mehmet Fuat Köprülü'nün kitaplarından da bazıları orada mı idi?

Orada o kadar çok Türk vardı ki... Bir gün derneklerinin kongresi yapılacağını söyleyince biz de aile boyu katılmıştık. Bir 19 Mayıs günü, o zamanki adıyla Gençlik ve Spor Bayramı günü konsolosumuzun konutunda (orada rezidans deniliyordu.) verilen Gençlik Yemeği'ne de katılmıştık. O gün orada hep bizim yemeklerimizi yemiş, hffasret gidermiştik. Bir Türk kardeşimizin açtığı HAREMBURGER adlı iş yeri ise fazla uzun ömürlü olmadığı için bir süre sonra kapanmış.

Los Angeles'in yayılma alanı çok geniş... Pek çok da Türk vardır. İşte bunlar yaz aylarında üç haftada bir yerde aile boyu toplanıyor, sohbet edip Türk usulü yemeklerini birbirlerine ikram ediyorlar. Böyle bir toplantıya Enver ve Mahmut'la da gittiğimizi, hatta bazı fotoğraflarla da bu güzellikleri paylaştığımızı da hatırlıyorum.

Türkiye'ye ayrı ayrı zamanlarda döndük. Doçentliklerimiz kısa zaman aralıklarıyla gerçekleşti. Konukçu ile Atatürk Üniversitesi'nde 1988'e kadar çalıştık. Zülfikar'la ise 1983'ten itibaren uzun yıllar Türk Dil Kurumu'nda görev yaptık. Tezcan ile daha çok bilimsel toplantılarda görüştük

Noktayı koyalım. Günümüzde Ankaralılar Ankara'da, Konukçu memleketi olan Salihli'de, ben de bildiğiniz gibi Konya'dayım. Son cümlemiz... Bir varmış, bir yokmuş; bir zamanlar Yusieley'de (UCLA'de) dört Türk asistan yaşamış.